

LAS FILLAS DE EVA



—Y á nosaltras, que no ens en farà may cap micer, de Reynas?
—A nosaltras val més que un micer ens fassi quatre posturas... y un vestit després.

(Dib. de SMITH.)

La miseria dissimulada, és semblant á unes calsas apedassadas, que, encara que no s'hi vegi cap forat, s'hi notan els trossos que 'ls tapan.

En aquest mon tot és comedia, y el qui no 'n sapiga fer que plegui.

L'home gelós és com el secretari d'un prestidigitador, que, per ser tan aprop d'ell, sempre s'creu véureli la trampa; més, si li fan explicar, may endavina el secret del joch.

La solterona que ja ha perdut tota esperança de casarse, és com la figa de moro, que no 's pot agafar per en lloch que no punxi.

L'orgull sense un ral, pot compararse á una campana sense batall, que per més que la belluguin no fa soroll.

La dona als quaranta anys, és com las maduixas, que pera que agralin és precis arreglarlas molt.

SANTIAGO BOY.

CURIÓS DIÁLECH

Extret

d'un sostingut, no fa gaire, entre un burro de terrairo y una burra de la llet:

—Ola, Guít.

—Ola.

¿Ja ho sabs?

—¿Qué?

—¿Que 'ns perillan las vidas!

Hán triomfat els burricidas y anem de cara á can Taps.

—¿Es á dir que la cultura?...

—Ha guanyat en tota linia.

—¿Y ara 'ns ti euran de la sinia?

—Y ens enviarán á costura.

—Ja deu ser pesat aixó...

—¿Ay! Més que tirar d'un carro:

hi há un llibre que 'n diuen Narro que és horrorós!...

—Donchs ¿y alló

del Tívoli?

—¿Cal Resulta una solemne burrada.

—Y la cosa está...

—Fallada: ha triomfat la gent culta.

—¿Ay carat! ¡Vaya unas modas!

—Res: la cultura ó la fossa.

—¿Aquesta encara és més grossa que aquella del rey Herodes!

—No hi há més: volen que prompte no quedi un ruch per remey.

—¿Pro nosaltres fem servey, y aixó s'ha de tení en compte.

—¿Sí, ja t'ho dirán de missas!

Ells ho arreglarán aviat.

¿No s'abs més que un advocat?

Donchs ¡aul... ¡per fer llangonissas!

—¿Vols dir?

—Vull dir y está dit.

—Jo ho trobo una mica massa...

—¿Tiran á destruir la rassal

—Pro... ¿y els nostres de Madrid?

¿Y el Govern? ¿Consentirá

tau horrorosa matansa

de germans?

—Es l'esperansa que 'ns resta.
—Donchs bastará per salvans.
—¿No ho juraría!
—Donchs creu que segurs estem, puig si nosaltres faltem...
—¿Qué?
—¿Bona nit, Monarquía!
Ab aixó no t'encaparrí la cultura.
—¿Vols dir?

—No.

Y aquí la conversació se va acabá ab un crit d'«¡Arri!»
PAU NYAP.

VI DEL PURGATORI

(CONTE DE L'ANTIGOR)

Un vehí d'un cert poble, viudo de poch, aná á trobar al rector un dia que aquest estava dinant tranquilament, y, deixantli deu pessetas sobre la taula, li digué:

—Pare Nestori: aquí teniu aixó pera que li digueu de missas á l'ànima de la difunta. Vos que sou un sant y teniu tant de bó ab allá dalt, feu que la treguin del purgatori y la deixin entrar á la Gloria.

El rector, somrient sa 'sfet, llessá una mirada carinyosa á las deu pessetas.

—El teu de 'tj setá complet,—digué.— Y ja que has sigut t'n generós en la teva ofrena, vull que tastis un vinet que tinch guardat y que t'traurá del cos la pena que t'affligeix desde la mort de la teva desventurada esposa.

Y, acompanyant l'acció á sas paraulas, li ompl'ná una copa, que en Bernat begué ab oviradora satisfacció.

—¿Redeu, que és bo! — exclamá. — Y ¿d'ahont li portan aqueix vi?

—¿Oh, oh! — contestá 'l rector ab una rialleta de joya. — Aixó es vi... del purgatori.

En Bernat se posá á riure d'aquella sortida; y, agafant els diners que havia deixat sobre la taula, se despedí del rector.

—¿Cóm! — exclamá aqueix. — ¿Que ja no vols que digui cap missa pera la teva dona?

—No, no, no—respongué en Bernat.— Si al purgatori donan un vi tant bo, que s'hi quedi.

ANTONI CANTALLOPS.

EPIGRAMAS

Ab molta pressa en Fernando s'está escribint una carta; y encara li falta molt pera tenirla acabada, quan diu á la seva esposa tot escribint y ab molta ansia:
—Tanca 'l sobre, y d'aquest modo... tindrem feyna adelantada.

Á l'estació de Fransa arribá en Tófol suhant de tant córrer pel camí, y preguntá á un empleat:
—¿Que ha sortit el tren de Blanes?
—No, senyor: no sortirá fins d'aquí set quarts al menos. Y en Tófol, molt descansat, exclamá:—¡Gracias á Deu que avuy, al menys, no he fet tart!

LLUIS G. SALVADOR.

SAL DE CARDONA

El tipo del misántrop:

El senyor Llatzerías, que feya temps estava observant al seu caixer, de quina probitat sospitava, va poder comprobar ahir, que 'l tal dependent és un home honrat á carta cabal.

Y el senyor Llatzerías, per la forsa de la costum de plányers y de veure desgracia en tot, sospitá, exclamant:

—¡Ves!.. ¡Y jo que 'l tenia per un pillol!..
—En fill!... ¡Un desengany més! ¡Qué hi farem!...

Conferencia y comentari:
Un senyor doctor parla contra l'alcoholisme.

Pera demostrar sas afirmacions, dona una inyecció d'alcohol á un gos que té lligat asobre la taula.

El gos mou el cap, tremola y cau com mort.

—¡Ja veyeu el resultat! — exclamá l'orador, triomfant. — ¡L'experiment és concluyent!

—Tot aixó... — murmura un dels oyents aficionat á la beguda... — proba que... l'alcohol no s'ha fet pels gossos.

Entre bohemis:

—Escolta, tu: ¿és pera f'rnos saber que portas mitjons, que 'arremangas els pantalons?

—No: és perquè 'l que 'ls va comprar era més alt que jo, y em vénen llarchs.

Lo que en Moret és, á fe pot veurho ben clar tothom; treguin del nom una e y queda son propi nom.

Tobella y Costa: Asalto, 45 - BARCELONA

